

Arrest

nr. 202 807 van 23 april 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. TIJINI
Molenstraat 52-54
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. TIJINI en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 19 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 februari 2012 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker dient tegen deze beslissing een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Bij arrest van 20 november 2015 met nummer 156.743 vernietigt de Raad de beslissing zoals bedoeld in punt 1.2.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 december 2015 opnieuw een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend werd verworpen bij arrest nr. 202 806 van 23 april 2018.

1.5. Eveneens op 9 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 5 januari 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] De heer, die verklaart te heten:

..."

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede, derde, vierde, vijfde en zesde middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het hoorrecht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

"[...] Schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...]"

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel ten onrechte geoordeeld dat verzoeker het grondgebied moet verlaten omdat hij "is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum".

Verzoeker heeft weliswaar een verzoekschrift houdende een beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ingediend tegen de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 09.12.2015, waarbij de regularisatieaanvraag van 19.11.2009 van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, betekend op 05.01.2016. (stuk 5) Verzoeker ziet dan ook niet in waarom de Dienst Vreemdelingen toch heeft besloten om hem meteen het land uit te sturen., Als enige motief vermeldt de bestreden beslissing dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum.

Dat het middel ernstig is.

2.2 Tweede middel

..."

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden (formele motiveringsplicht).*
- b) In de motivering moeten zowel de feitelijke als de juridische motieven worden vermeld op grond waarvan het bestuur de beslissing genomen heeft, en deze motivering moet afdoende zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten (materiële motiveringsplicht).*

In casu is noch aan de formele motiveringsplicht voldaan, in die zin dat de bestreden beslissing quasi geen motieven voor de beslissing weergeeft, noch aan de materiële motiveringsplicht daar dit motief zoals blijkt uit wat voorafgaat in de uiteenzetting van het eerste middel, geenszins correct, noch pertinent, laat staan afdoende is.

Dat het middel ernstig is.

2.3 Derde middel

[...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu is het bestuur klaarblijkelijk bijzonder onzorgvuldig tewerk gegaan. Verzoeker benadrukt wederom dat verweerder eraan voorbijgegaan is dat er nog geen definitieve beslissing genomen werd in het kader van zijn procedure, daar hij in beroep is gegaan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en deze procedure nog steeds hangende is, Verweerder is dan ook klaarblijkelijk onzorgvuldig tewerk gegaan. (stuk 5)

Dat het middel ernstig is.

2.4 Vierde middel

[...]

Het bestuur schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu kan verzoeker niet geloven dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem het land uitwees terwijl zijn procedure nog hangende is. De bestreden beslissing schendt dan ook flagrant het redelijkheidsbeginsel. Dat het middel ernstig is.

2.5 Vijfde middel

[...]

Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat eenieder jegens wie een besluit wordt genomen die zijn belangen op ingrijpende wijze beïnvloedt, vooraf in kennis dient te worden gesteld van de feitelijkeheden en redenen die aanleiding kunnen geven tot deze beslissing en de kans en de gelegenheid moet krijgen om zich te verdedigen en zijn standpunt omtrent de omstandigheden van de zaak kenbaar te maken. Bijgevolg dient de betrokkene nog tijdens de administratieve procedure minstens te worden gehoord en de gelegenheid te krijgen om zijn versie van de feiten weer te geven (HvJ C-32/95 Commissie t. Lisretal e.a. en HvJ 85/76 Hoffman- La Roche t. Commissie).

In casu is uit het voorgaande duidelijk gebleken dat de rechten van verdediging en de hoorplicht geschonden worden. Op geen enkel moment heeft verzoeker zich kunnen verdedigen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd immers meteen een beslissing genomen om het land te verlaten. Het hoeft dan ook geen verder betoog dat de rechten van verdediging schromelijk geschonden werden.

Dat het middel ernstig is.

2.6 Zesde middel

[...]

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661).

In casu mocht verzoeker er toch van uitgaan dat hij minstens nog de kans zou krijgen om in beroep te gaan tegen de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid van 09.12.2015, waarbij de regularisatieaanvraag van 19.11.2009 van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, betekend op 05.01.2016.

De vorige beslissing van verweerder van 16.02.2012 werd immers vernietigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 20.11.2015

Ook ditmaal vertrouwt verzoeker erop dat de foutieve beslissing van de staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid van 09.12.2015, zal worden rechtgezet in graad van beroep.

De bestreden beslissing schendt dan ook het rechtszekerheidsbeginsel.[...]"

2.2. Voor wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat verzoeker hierover heeft uiteengezet in zijn verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing “*quasi geen motieven voor de beslissing weergeeft*”, doch toont niet aan waarom voormelde motivering niet voldoende zou zijn om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te schragen of waarom hij zich hierop niet in rechte zou kunnen verdedigen. Het enkele gegeven dat een motivering summier is, impliceert niet automatisch dat deze niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. Voor wat betreft de draagwijdte van de in de middelen opgeworpen geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur kan eveneens worden verwezen naar wat verzoeker hierover heeft uiteengezet in zijn verzoekschrift.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet betwist zich te bevinden in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum. De loutere overtuiging van verzoeker dat de bestreden beslissing niet correct noch pertinent is, toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.5. Kernbetoog van verzoekers uiteenzetting doorheen zijn middelen betreft het gegeven dat hij een nog niet beslecht schorsings- en annulatieberoep heeft ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2015 waarbij zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker geeft aan dat dit dus nog geen definitieve beslissing is, dat hij erop vertrouwt dat deze beslissing zal worden vernietigd en dat hij niet begrijpt waarom verweerder desondanks heeft beslist hem “*meteen het land uit te sturen*”.

2.6. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de in punt 1.4. bedoelde beslissing bekleed is met het zogenaamde “*privilège du préalable*” en dus wettig wordt geacht totdat anders beslist wordt in het geval er een beroep wordt ingediend tegen deze beslissing. Het staat de verwerende partij derhalve vrij om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen indien ze verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaart en ze vaststelt dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Alleszins heeft verzoeker niet langer enig actueel belang bij zijn kritiek. Voormeld schorsings- en annulatieberoep werd immers door de Raad verworpen bij arrest van 23 april 2018 met nr. 202 806. Verzoeker, die tot op heden niet op gedwongen wijze van het Belgisch grondgebied werd verwijderd, is derhalve in de mogelijkheid geweest zijn beroepsmogelijkheid ten volle uit te oefenen. Een schending van de door verzoeker aan zijn kernbetoog gekoppelde geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur kan derhalve niet worden aangenomen.

2.7. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van verdediging en van het hoorrecht, wijst de Raad er op dat het miskennen van de rechten van verdediging in het algemeen en van het hoorrecht in het bijzonder slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden (HvJ 10 september 2013, C-383/13). Verzoeker toont met zijn louter theoretisch betoog geenszins aan dat hij – indien hij zou zijn gehoord – elementen had kunnen aanbrengen die enige invloed op de totstandkoming van de bestreden beslissing hadden kunnen uitoefenen.

2.8. Het is niet omdat een eerdere ongegrondheidsbeslissing werd vernietigd door de Raad dat verzoeker erop zou kunnen vertrouwen dat de in punt 1.4. bedoelde beslissing opnieuw zou worden vernietigd. Zelfs indien dit het geval zou zijn geweest, quod non, zou dit niet meer als gevolg gehad hebben dan dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging opnieuw openvalt. Dit heeft geen enkele invloed op verzoekers illegale verblijfssituatie, minstens toont verzoeker dit niet aan.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA